

עמ"ת 31504/07/14 - מדינת ישראל נגד דוד אלקיים

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נועם

עמ"ת 31504-07-14 מדינת ישראל נ' אלקיים
(עציר)

מדינת ישראל
ע"י יחידת תביעות ש"י
העוררת

נגד
המשיב
דוד אלקיים (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ארנון איתן

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) בתיק מ"ת 14-06-39084, מיום 14.7.14, לפיה נדחתה בקשת המדינה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, ונקבע כי המשיב ישהה בתנאי "מעצר בית" מלא בבית הוריו בביתר עילית.

2. נגד המשיב הוגש ביום 19.6.14 כתב-אישום בבית-משפט קמא, אשר ייחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית וגרימת חבלה במזיד ברכב - לפי סעיפים 287(א) ו-413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בחלק הכללי שבכתב האישום צוין, כי המשיב שוחרר ביום 13.2.14 במסגרת ת"פ 14-02-14177 בבית-משפט השלום בנצרת, לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" מלא בבית הוריו בביתר עילית. על-פי החלטת בית-משפט השלום בנצרת מיום 25.6.14, התאפשר למשיב לצאת מביתו "לצורך התאווררות", מידי יום בין השעות 10:00 עד 14:00, זאת בפיקוח אחד מן המפקחים. על-פי הנטען בכתב-האישום, ביום 15.6.14 בסמוך לשעה 18:00 יצא המשיב מבית הוריו בביתר עילית, ובסמוך לכך, ניפץ באמצעות פטיש את שמשת הרכב של המתלוננת י'.

3. במקביל להגשת כתב-האישום הוגשה לבית-משפט קמא בקשה לעצור המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. יצוין, כי למשיב עבר פלילי מכביד הכולל 57 עבירות קודמות בשמונה הליכים משפטיים נפרדים, ובכללן עבירות של הדחה בחקירה, סחיטה בכוח, נטילת נכסים לשם סחיטה, תקיפת שוטר, איומים, שיבוש מהלכי משפט וכן עבירות רכוש וסמים. עבירות הרכוש כוללות בין-היתר - התפרצויות לדירה, גניבה, שימוש ברכב ללא רשות וחבלה במזיד ברכב. הוא ירצה בעבר מספר מאסרים בפועל לתקופות לא קצרות. מאסרו האחרון משנת 2011 היה לתקופה של 42 חודשים במסגרת ת"פ 10-05-48130 בבית-משפט השלום בירושלים. נגד המשיב תלוי ועומר מאסר על-תנאי בר-הפעלה למשך

עשרה חודשים, שהוטל עליו בתיק האחרון. לנוכח מהות העבירות הנדונות, ביצוען בתקופת שהיה על המשיב לשהות בחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית", ועברו הפלילי המכביד - עתרה המאשימה בערכאה הדיונית למעצרו עד לתום משפטו.

4. בדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, שהתקיים ביום 24.6.14, השמיעו הצדדים טיעוניהם הן בשאלת הראיות לכאורה והן בעניין עילת המעצר. בהחלטת בית-המשפט מהמועד האמור נקבע, לאחר עיון בחומר החקירה, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום, וכי קמה עילה למעצרו של המשיב. בהמשך, הורה בית-משפט קמא על הזמנת תסקיר מעצר משירות המבחן לצורך בחינת חלופת המעצר, ודחה את המשך הדיון ליום 7.7.14.

5. בדיון שהתקיים ביום 7.7.14 נתחוויר כי שירות המבחן לא הכין תסקיר מעצר, והדיון נדחה ליום 15.7.14 לשם קבלת תסקיר. במהלך הדיון מיום 7.7.14 הציג ב"כ המשיב מכתב של חשוד אחר בפרשה, י' (להלן - האחר), שנחקר בתיק זה והכחיש בשעתו מעורבות באירועים הנדונים. האחר נטל על עצמו במכתב האמור את האחריות לגרימת הנזק לרכב. לאחר קבלת המכתב בוצעה השלמת חקירה על-ידי המשטרה, שבמסגרתה נגבתה הודעה נוספת מהאחר.

6. בין לבין, ביום 14.7.14 נשמעו הטיעונים לעונש בבית משפט השלום בנצרת בת"פ 14177-02-14, שבו הורשע המשיב עוד בחודש מאי, במסגרת הסדר טיעון בשורה של עבירות, ובכללן - נהיגה פוחזת ברכב, נהיגה ללא רישיון, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה אגב גרימת נזק. מועד שימוע גזר-הדין בתיק הנ"ל, שבו כאמור המשיב אמר להימצא בחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית", נקבע ליום 16.9.14.

7. בדיון הנדחה שהתקיים בבית-משפט קמא ביום 15.7.14, התברר כי לא הוכן תסקיר מעצר. בתכוף לדיון הודיע שירות המבחן לבית-המשפט, כי קצין מבחן נסע להיפגש עם המשיב במתחם כלא מעשיהו, אך בהגיעו למקום הוברר שהמשיב אינו נמצא במקום הואיל ובאותו מועד התקיים דיון משפטי בעניינו. בנסיבות האמורות, הודיע שירות המבחן לבית-משפט קמא, כי נדרשת דחייה נוספת של שבועיים לצורך הכנת תסקיר המעצר. פרק הזמן הממושך יחסית התבקש, בין-היתר, על-רקע המצב הביטחוני.

לאור ההתפתחויות בחקירה בעקבות חקירתו של האחר, נדרש בית-משפט קמא בדיון מיום 15.7.14 להתייחס לשאלת עוצמת הראיות לכאורה. בסופו של הדיון קבע בית-משפט קמא, כי על אף שלא התקבל תסקיר מעצר יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר זאת משני טעמים: האחד - הואיל וסבר כי נטילת האחריות המלאה לביצוע העבירה

על-ידי האחר מכרסמת בתשתית הראיות לכאורה באופן המצדיק את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר; והשני - היות שלא עלה בידי שירות המבחן להכין תסקיר מעצר במועד. שילובם של שני הטעמים האמורים חייב לטעמו של בית-משפט קמא את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאי "מעצר בית" מלא בבית הוריו, בפיקוח אָמו; זאת בכפוף להפקדת עירבון כספי בסך 5,000 ₪ והמצאת התחייבות עצמית וערבות צד שלישי של האם בסך 5,000 ₪. יצוין, כי בית-משפט קמא שחרר את המשיב לחלופת המעצר שבה היה נתון הלה ערב ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב-האישום, קרי - "מעצר בית" בדירתו - המצוי בבניין שבו מתגוררים המתלוננת ובנותיה הקטינות, עדות התביעה.

8. בהודעת הערר טוענת המדינה, כי שגה בית-משפט קמא בהחלטתו לשחרר את המשיב בטרם קבלת תסקיר מעצר. עוד גורסת המדינה, כי שגה בית-משפט קמא בהחלטתו לשחרר את המשיב ל"מעצר בית" בדירת הוריו, המצויה בבניין שבו מתגוררים המתלוננת ובני משפחתה. במהלך הדיון בערר נתחוור, כי נגד האחר נפתח תיק חקירה נוסף, בגין עבירות שביצע כלפי המתלוננת לאחר האירוע הנדון בכתב האישום. תיק החקירה הנוסף הוצג לב"כ המשיב במהלך הדיון בערר. מחומר החקירה החדש עולות ראיות לכאורה לכך שהאחר, לאחר שנחקר בגין העבירה הנדונה ושחרר ממעצרו, הגיע לקרבת ביתה של המתלוננת, גרם נזק לרכבה ואף ביצע כלפיה עבירות נוספות. בין לבין, נעצר האחר בגין אירועים נוספים, שאינם קשורים לפרשיה הנדונה.

9. ב"כ המשיב גורס, כי יש לאמץ את החלטת בית-משפט קמא משני טעמיה, קרי - הן בשל העובדה ששירות המבחן לא הכין תסקיר מעצר לקראת שני הדיונים שנקבעו, והן ובעיקר מחמת הכרסום בתשתית הראייתית. בטיעונו התייחס ב"כ המשיב לכרסום בתשתית הראייתית, כפי שהיה, לשיטתו, עוד בעת מתן ההחלטה הראשונה של בית-משפט קמא מיום 24.6.14; וכפי שהתעצם בהמשך - הן בעקבות חקירתו של האחר אשר נטל על עצמו את האחריות לגרימת החבלה ברכבה של המתלוננת, והן בעקבות תיק החקירה הנוסף ממנו עולה לכאורה כי האחר גרם חבלה לרכבה של המתלוננת לאחר האירועים הנדונים.

10. אסקור בתמצית את הראיות שהוצגו לעיוני, מבלי להתייחס לשאלת עוצמת הראיות ולסוגיית הכרסום הראייתית.

המשיב הופלל בביצוע גרימת הנזק לרכב בעדותה של ש', קטינה בת שתיים-עשרה וחצי, בתה של המתלוננת י'. ש', שכנתו של הנאשם בבית המגורים, ציינה בהודעתה כי בשעה שעמדה בקרבת הכניסה לבניין, ראתה את המשיב מכה בפטיש על חלונות המכונית של אמה, כאשר האחר עמד מאחוריו. היא ציינה כי בעת האירוע לבש המשיב "חולצה כחולה".

עדותה של ש' נתמכה בעדותה של ר', אחותה בת הארבע-עשרה, אשר ציינה כי כאשר שמעה את קולות האזעקה של הרכב, ניגשה לחלון דירתה וראתה את המשיב כאשר הוא אוחז בידו פטיש ו"מחביא" אותו מתחת ל"מעיל כחול" שאותו לבש.

המתלוננת, אמן של שתי הילדות הקטינות, לא ראתה את האירוע, ונזעקה לחלון הדירה בעקבות קריאותיה של בתה י'.

אין חולק, כי על מכסה המנוע של הרכב, בקרבת החלון הקדמי שנופץ, נמצאה טביעת אצבע של המשיב.

בחקירתו הראשונה במשטרה טען המשיב, כי לא יצא מביתו במשך כל שעות היום; ובשתי חקירותיו האחרונות בחר בזכות השתיקה.

האחר טען בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 15.6.14, כי היה בביתו של המשיב ברציפות משעה 16:00 ואילך, וכי שמע את האזעקה של הרכב בעת שהיה בדירה. הוא הכחיש, כי היה מעורב בגרימת הנזק ברכב או כי שהה בקרבתו בעת ניפוץ השמשות. בהודעתו השניה מיום 17.6.14 נמנע האחר מלהשיב לשאלות חוקריו. במכתב שעליו חתם בתחילת חודש יולי נטל האחר על עצמו אחריות למעשים, טען כי שבר את השמשה עם "מקל של טוריה", וציין כי המשיב לא היה עמו ואינו מעורב במעשים. בהודעה נוספת שנגבתה ממנו מיום 8.7.14 בעקבות קבלת המכתב, חזר האחר על גרסתו שהועלתה במכתב ונטל אחריות לניפוץ שמשות הרכב. הוא טען, כי גרם את הנזק עקב סכסוך שקיים בינו לבין משפחת המתלוננת. מחומר החקירה עולה, כי בשיחה מקדימה שהתקיימה בין האחר לבין החוקר, אשר הוקלטה בסתר על-ידי החוקר לפני גביית ההודעה, ציין האחר כי מי ששבר את השמשה הוא אדם שלישי שאת שמו סירב למסור, וכי שילם לאותו אדם ₪ 500 עבור ביצוע העבירה. כן סיפר האחר לשוטר באותה שיחה מקדימה, כי הסכסוך בינו לבין משפחת המתלוננת טרם הסתיים; אך בהמשך אף אמר כי הוא "חף מפשע ונוטל על עצמו את התיק בעל כורחו".

מתיק החקירה הנוסף שהוצג לעיוני, עולה כי לאחר האירועים הנדונים בכתב-האישום היה האחר מעורב באירוע נוסף שבו גרם נזק לרכבה של המתלוננת ואף ניסה לפגוע בה.

11. מעיון בחומר החקירה עולה, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב בכתב-האישום, כפי

שקבע בית-משפט קמא בהחלטתו הראשונה מיום 24.6.14. הראיות לכאורה נסמכות בעיקרן על הודעותיהן במשטרה של שתי בנותיה הקטינות של המתלוננת. כאמור, הקטינה י' ציינה כי בעת גרימת הנזק לרכב עמדו המשיב והאחר ליד הרכב, והיה זה המשיב אשר ניפץ את השמשות באמצעות פטיש. לכאורה, השניים ביצעו את העבירה בצוותא חדא, כאשר המעשה הפיזי, על-פי עדות הקטינה, בוצע על-ידי המשיב. לעובדה שהאחר נטל על עצמו את ביצוע המעשה וטען בחקירתו כי היה לבדו ליד הרכב, כמו-גם לעובדה שהאחר חזר לזירה בהזדמנות אחרת לשם פגיעה ברכב ואף לביצוע עבירות נוספות כלפי המתלוננת - יכול שתהיה נפקות לסוגיית עוצמת הראיות לכאורה ולשאלת הכרסום הראייתי. ואולם, סבורני כי ההכרעה בשאלה, האם הכרסום הראייתי הנטען מצדיק את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, אמורה להינתן בנסיבות המקרה דנן רק לאחר קבלת תסקיר מעצר משירות המבחן, שיבחן את מידת הסיכון הנשקף מהמשיב לביטחון הציבור ולביטחון של המתלוננת ובנותיה הקטינות עדות התביעה, ואשר יחוה דעה בשאלת חלופת המעצר - בכל הנוגע למקום החלופה ולמפקחים המוצעים. בחינה זו על-ידי שירות המבחן נדרשת שבעתיים על-רקע עברו הפלילי המכביד של המשיב, ביצוע העבירה המיוחסת לו אגב הפרת תנאי "מעצר בית", מיקום החלופה המוצעת (קרי - בזירת העבירה ובסמוך לדירת המתלוננת ובנותיה הקטינות), וכן זהות המפקחת המוצעת (דהיינו - אמו של המשיב, אשר לכאורה הפיקוח באמצעותה לא צלח). העיכוב בהכנת התסקיר, אשר נבע מהתקלה שצוינה על-ידי שירות המבחן, לא הצדיק לטעמי את שחרור המשיב לאלתר, מבלי שהוכן תסקיר מעצר.

12. אשר על-כן מתקבל הערר. המשיב ייעצר עד למתן החלטה בבית-משפט קמא בבקשה למעצרו עד לתום ההליכים. החלטה סופית בבקשה למעצר עד לתום ההליכים תינתן על ידי בית משפט קמא לאחר קבלת תסקיר מעצר והשלמת טיעוני הצדדים בשאלת עוצמת הראיות והכרסום הראייתי ובסוגיית חלופת המעצר.

שירות המבחן מתבקש להגיש את תסקיר המעצר לבית-משפט קמא לא יאוחר מיום 30.7.14 בשעה

.09:00

המשך הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים יתקיים בבית-משפט השלום בירושלים ביום 30.7.14

בשעה 11:00 לפני השופט התורן.

לשלוח העתק ההחלטה בפקסימיליה לשירות המבחן ולוודא טלפונית קבלתה.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ד, 18 יולי 2014, במעמד ב"כ העוררת והמשיב ובא כוחו.

יורם נועם, שופט